

KAUPAN LIITTO

Verohallinto
Yritysverotusyksikkö
Ohjaus- ja kehittämysyksikkö
Mika Jokinen

LAUSUNTO

6.9.2019

VH/1937/00.01.00/2019

KAUPAN LIITON LAUSUNTO LUONNOKSESTA VEROHALLINNON OHJEEKSI KULKUNEUVOJEN PAIKOITUSTA VARTEN TAPAHTUVA ALUEIDEN VUOKRAUS ARVONLISÄVEROTUKSESSA

Kaupan liitto lausuu otsikkoaiheesta seuraavaa:

Ohjeluonnos käsittelee pysäköintitoiminnan arvonlisäverotusta, johon on liittynyt 2010-luvulla huomattavan paljon epäselvyyttä. Pysäköintitoimintaa koskevan arvonlisäverolainsäädännön sananmuodon muututtua vuoden 2017 alusta lähtien ja muutokseen liittyvien useiden KHO:n ratkaisujen myötä, ohje on tervetullut yhteen-veto aiheesta.

Kaupan liitto nostaa ohjeluonnoksesta esille seuraavia yksityiskohtia:

Kohta 3.2 Toiminnan arvonlisäverollisuuden vaikuttavia seikkoja

Kyseisessä ohjeluonnoksen kohdassa käydään läpi millaisissa tilanteissa pysäköintiin tarkoitettun alueen vuokraus ja muuhun käyttöön tarkoitettu kiinteistön arvonlisäveroton vuokraus muodostavat sellaisen taloudellisen kokonaisuuden, jonka myötä pysäköintipaikan luovutus on arvonlisäverotonta.

Ohjeluonnoksessa luetteloidaan seikkoja, jotka vaikuttavat taloudellisen kokonaisuuden arviointiin. Ohjeluonnoksen mukaan luettelo ei kuitenkaan ole tyhjentävä, vaan käytännössä myös muilla seikoilla voi olla merkitystä arvioinnissa. Kaupan liitto suosittelee, että kohdassa käytäisiin seikkaperäisesti läpi millaisilla muilla kriteereillä Verohallinto arvioi tai voi arvioida taloudellisen kokonaisuuden muodostumista.

Kohta 6 Henkilökuntapysäköinti

Ohjeluonnoksen mukaan, jos kyse on kunnan tai kaupungin työntekijöilleen korvausta vastaan luovuttamista pysäköintipaikoista, pysäköintipaikat eivät ole kunnan palautukseen oikeuttavassa käytössä.

KHO:n ratkaisussa KHO:2019:102 A:n kaupunki vuokrasi omistamaltaan yhtiöltä kaupungin sosiaali- ja terveyskeskuksen yhteydessä sijaitsevat pysäköintitilat,

joissa sijaitsevia pysäköintipaikkoja A antoi sosiaali- ja terveyskeskuksen asiakkaiden ja muiden pysäköijien lisäksi sosiaali- ja terveyskeskuksen henkilökunnan käyttöön henkilökunnalta perittävää 15 euron kuukausittaista pysäköintimaksua vastaan. Korkein hallinto-oikeus ei muuttanut keskusverolautakunnan päätöstä, jonka mukaan kysymyksessä oleva henkilökunnan pysäköinti oli vastikkeellista alueiden vuokrausta kulkuneuvojen paikoitusta varten ja jonka mukaan A:n kaupungilla oli oikeus vähentää arvonlisäverolain 102 §:n 1 momentin nojalla pysäköintitoimintaansa liittyvät arvonlisäverot.

Viitaten edellä mainittuun KHO:n ratkaisuun Kaupan liitto esittää, että ohjeluonnosta korjataan siten, että kunnan tai kaupungin luovuttaessa pysäköintipaikkoja korvausta vastaan, kyse on vähennykseen oikeuttavasta pysäköintitoiminnasta.

Kohta 8.7 Pysäköintimaksuihin sisältyvän arvonlisäveron vähentäminen

Ohjeluonnoksen mukaan, jos työntekijä maksaa itse pysäköintimaksun ja veloittaa sen edelleen työnantajalta, työnantajalla ei ole oikeutta vähentää alkuperäiseen pysäköintimaksuun sisältyvää arvonlisäveroa. Tässä tapauksessa pysäköintipaikan käyttöoikeuden ostajana on pidettävä työntekijää. Koska työntekijä ei ole arvonlisäverovelvollinen eikä suorita pysäköintimaksujen edelleenlaskutuksesta arvonlisäveroa, veloitukseen ei sisälly työnantajalle vähennyskelpoista avointa arvonlisäveroa.

Ohjeluonnokseen sisällytetty tulkinta on erikoinen ja virheellinen. Tulkintaa tulisi korjata siten, että työntekijän maksaessa pysäköintimaksun ja veloittaessa sen edelleen työnantajalta, työnantajalla on oikeus vähentää arvonlisävero. On yleistä, että työntekijä maksaa pysäköintimaksuja ja niiden ohella muitakin kuluja (mm. matkaliput, majoitus sekä kokouskulut) omalla maksukortillaan ja veloittaa ne siten kuluveloituksena tai matkalaskuna työnantajalta. Arvonlisäverotuksessa lähtökohtana on, että verovelvollinen saa vähentää verollista liiketoimintaa varten hankitun tavaran tai palvelun arvonlisäveron (AVL 102 §). Vähennysoikeuteen ei vaikuta se millä tai kenen maksuvälineellä verovelvolliselle kuuluva hankinta on tehty.

Kaupan liitto huomauttaa, että käytännön tasolla on yleistä, että yrityksen työntekijöillä ei ole käytössään yrityksen myöntämää luottokorttia. Esimerkiksi kaupan alalle on tyypillistä, että vain osalla työntekijöistä on työhön liittyvien kulujen maksamista varten käytettävissään työnantajan vastuulla oleva luottokortti, josta lasku tulee suoraan työnantajalle. On myös tärkeä huomata, että monien kulujen osalta ei ole mahdollista, että palvelun tuottaja (tässä pysäköintiyhtiö) laskuttaisi kuluista suoraan työnantajaa. Vaihtoehtoiksi jäävät silloin joko työnantajan luottokortti, joka on työntekijän henkilökohtaisella vastuulla tai työntekijän oma henkilökohtainen maksukortti. Työntekijä maksaa kummassakin tapauksessa luottokorttilaskun ja veloittaa työhön liittyvät kulut työnantajalta kuluveloituksena/matkalaskuna.

Kunnioitavasti

KAUPAN LIITTO

Mari Kiviniemi
toimitusjohtaja

Toni Jääskeläinen
veroasiantuntija